

SALINA SCHJØDT LARSEN

Xeno

1 • DRENGEN FRA RUMMET

**Illustreret af
Kim Dalsgaard**

★ ★
Alvida
★

Ensom fødselsdag

”Sov godt, mor,” siger jeg ind i stuen.

”I lige måde, Albert,” siger mor. ”Jeg håber, at det har været en god fødselsdag.”

Jeg nikker. ”Det har det.”

Så lukker jeg døren ind til mit værelse. Det er løgn. Men jeg kan jo ikke sige til hende, at det ikke var en god fødselsdag. Jeg kan heller ikke sige til hende, at jeg stadig ikke har nogen venner. At jeg er det sære barn i vores klasse. Ham, der altid sidder for sig selv. Ham, der må smide sin kage ud, inden han kommer i skole, fordi alle ellers ville sige, de havde sukkersyge.

Og så kunne man stå der og være pinlig med en kage, som ingen ville spise.

Og det værste er, at kagen var hjemmebagt. Mor har bagt så meget, siden far forsvandt. Hele køkkenet er fyldt med mel, sukker, og jeg ved ikke hvad.

Jeg sukker og føler mig helt trist.

Men vi har det jo godt, mor og mig.

Og det var ikke kun en dårlig dag. Også selvom jeg savner far. Han var astronaut. Han rejste ud i rummet og forsvandt.

Jeg skal til at kravle ned under dynen, da himlen udenfor lyser op.

En kugle af ild

Jeg slipper dynen og løber hen til min kikkert. Jeg retter den mod himlen. Prøver at se, hvad det er, der lyser sådan op.

Jeg skal dreje lidt på kikkerten for at stille skarpt. Jeg fik den af far. Den er til at se på stjerner med. Og meteoror, som er kugler af ild, der flyver mod jorden.

Og det er det, jeg ser nu: en meteor. Den er badet i flammer og på vej mod jorden. Meteorerne plejer at brænde op, inden de rammer Jorden. Men ikke den her, den er stor. Og den er på vej lige mod parken!

Og så i et kort øjeblik ser det ud, som

om der er en krop inden i den store meteor.
Et menneske.

Jeg ryster på hovedet. Det giver ikke
mening. Så kikker jeg igen.

Jo, der er nogen inden i stenen!

En meteor i parken

Jeg kan ikke få mit blik fra meteoren. Jeg følger den med kikkerten, til den hamrer mod jorden med et brag. Den lander lige midt i parken for enden af gaden.

Så griber jeg mine bukser og min lygte. Med det ene ben i bukserne hopper jeg ud i gangen og får fat i min jakke. ”Mor, jeg skal lige se noget ...”

”Var det braget?” spørger mor og kommer ud til mig. ”Albert, det kan være noget farligt ...”

”Det var en meteor,” siger jeg. ”Jeg så den selv med fars kikkert.”

”Jamen, den er der sikkert også i morg...” siger hun, mens jeg åbner døren.
”Albert, bliv lige her ...”

Jeg hører ikke mere. For jeg må bare finde den meteor.

En særlig sten

Med min lygte tændt går jeg gennem parken. Her er ret mørkt og koldt. Det havde jeg ikke lige tænkt på.

Jeg synker en klump. Jeg bør ikke være bange. Det her er jo Amager. Skolen ligger tæt på. Hvad skulle der kunne ske?

Men mine tanker vil ikke falde til ro. De bliver ved med at finde på farlige ting: mordere og uhyrer, der lurder bag træerne.

Så får jeg øje på meteoren.

Den ligger et stykke væk. Den har skabt et stort krater under sig. Dens ydre ser ud til at være lavet af glat, mørkt metal. Men

der strømmer lys ud fra et hulrum i dens midte. Og midt i lyset er der et omrids af et menneske. Det må være et rumskib!

Kan det være far? Er han kommet tilbage?

Jeg går helt hen til det lille rumskib. Det er varmt under mine hænder.

Så kan jeg se, hvem mennesket er: en dreng med krøllet hår. Han er nøgen og har kun et lille stykke stof i hånden. Hans øjne er lukkede.

